

PARISA

MEMUĂRI

PARIS

THE MEMOIR

PARISA

MEMUĂRI

821.111(79)-94

Hi 386

Paris Hilton

PARIS. THE MEMOIR

Paris. The Memoir

Copyright © 2023 by 11:11 Media, LLC.

Published by arrangement with Dey Street Books, an imprint of HarperCollins Publishers.

“Bonus Update” © 2024 by 11:11 Media, LLC.

All rights reserved.

No angļu valodas tulkojusi *Sintija Zariņa*

Parisa Hiltone

PARISA. MEMUĀRI

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Tulkotāja *Sintija Zariņa*

Projekta vadītāja *Ieva Elsberga*

Redaktore *Dagnija Grinfelde*

Korektores *Evija Stikute, Patrīcija Šteinberga*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra iela 6, Rīga, LV-1010.

Red. nr. R-620.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs.

Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.

Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Sintija Zariņa, 2024

© Izdevums, literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, Apgāds Zvaigzne ABC, 2024

ISBN 978-9934-32-346-1

*Ģimenei, kurā piedzimu,
ģimenei, ko izveidoju,
un ģimenei, ko esmu šajā ceļā ieguvusi.
Es jūs visus mīlu.*

PROLOGS

Grāmatas “*Driven to Distraction*” (“Novests līdz izmisumam”) autors Dr. Edvards Halovels apgalvo, ka uzmanības deficīta un hiperaktivitātes sindroms (UDHS) ir kā *Ferrari* ar velosipēda bremzēm: spēcīgs, bet grūti kontrolējams. Mans UDHS liek man pazaudēt telefonu, bet tas arī veido mani par to, kas esmu, tātad – ja gribu mīlēt savu dzīvi, man jāmīl arī mans UDHS.

Un es patiešām mīlu savu dzīvi.

Ir 2022. gada jūnijs, un es piedzīvoju vienu no labākajām nedēļām savā mūžā. Mana draudzene un kaimiņiene Kristīna Agilera ir uzaicinājusi mani kā vienu no saviem slepenajiem īpašajiem viesiem Losandželosas praidā, un, kad mana komanda nes ārā pa durvīm didžēja aparatūru, esmu tik satraukta un sajūsmināta, ka izeju no mājām bez apaviem. Ierodos aizkulišu treilerā bezpiedurkņu krekliņā, velūra treniņbiksēs un zeķēs. Vēl mulsiņošāk ir tas, ka netišām ieeju nepareizajā ģērbtuvē. Tur ģērbjas dažas fona dejotājas un, ieraugot mani, sajūsmā iespiedzas.

Tātad selfiji. Skaidrs.

Es vienmēr cenšos to darīt pati – turēt otra cilvēka kameru, noliekusi to slīpi uz leju, kas ir svarīgi, ja esi gara auguma, jo izskatās

neglaimojoši, ja kamera ir vērsta uz nāsīm vai arī trīc rokas, jo cilvēks varbūt ir uztraucies un mazliet sakautrējies, un es to pilnībā saprotu. Tāpēc izdaru to ar “Mīļi! Mīļi! Nāvēģi dzīvīgi!”¹ un visu pārējo un tad vienās zeķēs dodos prom, kā mans vīrs Kārteris saka, “vienradža riksīti”: nevis īsti skrienu, bet drīzāk gan aulekšoju, un tas vairāk atgādina dejošanu, nevis lēkāšanu. Man ir grūti iet lēnām.

Un tad es esmu praidā kopā ar Kristīnu un apmēram trīsdesmit tūkstošiem citu cilvēku, kas, rotājušies ar varavīksnēm un spīguļiem, dejo, smejas, apskaujas un lieliski pavada laiku, man uzstājoties tieši pēc Kimas Petras, kura pagājušajā gadā mūsu kāzās dziedāja skaisto “*Stars Are Blind*” balādes versiju un “*Can’t Help Falling in Love*”, kad mēs ar Kārteru gājām pie altāra. Tieši tādēļ pagājušonedēļ Britnijas Spīrsas kāzās brīdī, kad parādījās mūsu burvīgā, eņģelim līdzīgā princese-līgava – pēc visiem šiem murgainajiem gadiem – un slidēja pa eju, ģērbusies *Versace* (tāpēc, ka *Versace*, bez šaubām), šī dziesma lika man acīs sarieties asarām. Leģendārā Elvisa Preslija dziesma ir miljoniem reižu dziedāta kāzās Lasvegasā, kur mans vectēvs Barons Hiltons aizsāka Lasvegasas koncertsēriju modi, tālajā 1969. gadā uzaicinot Elvisu uz *Las Vegas Hilton International* un tādējādi nobruģējot ceļu Britnijai un vēl daudziem citiem satriecošiem māksliniekiem, lai viņi varētu šādi gūt panākumus. Tas ir lielisks piemērs tam, kā viena cilvēka radošā vīzija var veicināt neskaitāmu ģēniju rašanos, kas vēl aizvien turpinās.

Vēl viens lielisks piemērs ir mans vecvectēvs Konrāds Hiltons.

Pagaidiet! Pie kā es paliku?

Praids!

Pūlis. Ak mans Dievs! Enerģija. Mīlestība. Gaisma. Nesalaužams gars.

Es atrodos aiz dīdžeja pults. Tas ir kā vadīt kosmosa kuģi, kas pilns ar galaktikas foršākajiem cilvēkiem. Es atskaņoju leģendāru mūziku, piemēram, “*Toxic*” līdz ar Nakts karalienes Kristīnas

---

¹ Oriģinālā *sliving*, kas ir apvienojums no angļu valodas vārdiem *slaying* (slaktēšana, bet arī ar nozīmi “satriecošs”, “graujošs”) un *living* (dzīvošana) – dzīvot savu labāko dzīvi, būt veiksmīgam, krāšņam un izskatīties lieliski, to darot. Šo vārdu ieviesusi Parisa Hiltone un reģistrējusi to arī kā preču zīmi.

“*Genie in a Bottle*” foršo bitboksa remiksu un daudziem citiem kolosāliem oriģināliem un remiksiem, kurus man vajadzētu ievietot podkāstā vai *YouTube*, jo uzstāšanās ir īsta izprieca. (Atgādinājums man pašai: izveidot mūzikas sarakstu šai grāmatai!) Esmu tik ļoti koncentrējusies uz savu priekšnesumu (atgādinājums man pašai: sarakstā iekļaut *Ultra Naté!*), ka uzstāšanās vidū atjēdzos – mobilu telefonu esmu atstājusi uz letes treilerā, kur uzņemu selfijus ar puskailejām fona dejojājām.

Velns!

Es cenšos nelamāties visu laiku. Negribu šo vārdu novalkāt, jo tas ļoti labi iederas daudzos gadījumos. Ar lietvārda nozīmi. Kā darbības vārds. Apzīmētājs. Izvēlieties!¹ *Velns* bieži izglābj situāciju. *Veeeeeeelns!* Bez telefona es jūtos kaila, un man ir superliela paranoja, ka kāds to paņems un visu saturu izliks internetā, kā ir noticis ne reizi vien, tāpēc es pateicos Dievam par Keidu – labāko draugu un sargeņģeli –, kas iet un sameklē noklīdušo telefonu pēc tam, kad esmu eleganti pabeigusi uzstāšanos, un tad mēs visi dodamies uz ballīti, ko abas ar Kristīnu rīkojam *Soho House* pilsētas centrā.

Tagad esmu mājās kopā ar saviem mīluļiem: Dimantu Mazulīti, Slaivingtonu, Kripto, Ēteru un Haradžuku Kuci² – galveno čivavu.

Aplausi Haradžuku Kucei!

Viņai ir 22 gadi. Ja to pareizina ar septiņiem suņa gadiem, viņai ir 154 gadi! Viņa guļ 23 stundas diennaktī un izskatās pēc Gizmo no filmas “*Gremlini*”, bet viņa vēl aizvien dzīvo vislabāko dzīvi. Zinu, ka kādu vakaru pārnākšu mājās un viņa būs aizmigusī uz visiem laikiem. Es ļoti baidos no tā vakara un neciešu šīs reizēm uzmācīgās domas. Uzmācīgās domas ir kā lāsts, kas apslāpē prieku pat tad, kad esmu kādā svarīgā pasākumā kopā ar cilvēkiem, kuri liek man justies kā septītajās debesīs, vai kad mans vīrs pacietīgi gaida, līdz nomazgāšos un pabeigšu ikdienas ādas kopšanas rituālu, kuru, kā viņš jau zina, es nekad nesasteidzu.

---

¹ Oriģinālā Parisa Hiltone lieto *fuck, to fuck, fucked*, kam latviešu valodā nav viena precīza tulkojuma gan kā lietvārdam, gan kā darbības vārdam vai apzīmētājam.

² Parisas Hiltones suņi.

Mamma mums ar māsu, vēl mazām esot, iedvesa, cik liela nozīme ir rūpēm par ādu, – šī nomierinošā rituāla laikā vienmēr jūtu, ka viņa ir kopā ar mani. Rūpēties par ādu, ja vien to dara pareizi, nozīmē pieprasīt tiesības uz maiguma brīdi raupjā pasaulē. Noņem masku – savu drosmīgo seju, jocīgo seju, valdonīgo seju, izlikšanās seju – un redzēt sevi tīru un atjaunotu ar sajūtu, ka *viss ir kārtībā, esmu īsta*. Kad cilvēks ir tikko nomazgājis seju, viņš visu jūt ļoti saasināti. Kā jaundzimušais pirmo svaiga gaisa dzēlienu.

Kādu rītu ar Kimu Kardašjanu brokastīs gatavojām fritatu un *Frosted Flakes* pārslās apviļātus franču grauzdiņus, un Kima teica: “Es nepazīstu nevienu, kurš ballējas tik traki kā tu un izskatās tik labi kā tu.”

Rūpes par ādu. Nopietni. Ja no mana stāsta neko citu neiegūsi, ņemiet šo: *rūpes par ādu ir svētas*. Lielākā daļa sieviešu, kas deviņdesmitajos gados lietoja kokaīnu, divtūkstošo gadu vidū izskatījās izmocītas. Tas man lika krietni padomāt. Nesaku, ka nekad neesmu pamēģinājusi, bet es negrāso tā dēļ upurēt savu ādu. Tas pats attiecas uz cigaretēm. Tikpat labi varat iesist sev pa seju ar lāpstu.

Tagad mans vienīgais nelāgais ieradums ir paštonējošais ķermeņa krēms. Mana māsa Nikija to nevar ciest. Bet es savā ziņā esmu no tā atkarīga. Mums ar Kārteru ļoti patīk labsajūta un rūpes par ādu. Mēs vienmēr sakām: “Mūžīgi nav pietiekami ilgi.” Mēs rūpējamies par sevi viens otra dēļ aiz mīlestības. Gribam, lai mūsu labā dzīve turpinātos ilgi.

Kad biju ielikusi fritatu cepeškrāsnī un uzstādījusi taimeri mīlīga, maza pingvīna izskatā, Kima sacīja: “Tagad ir tās divpadsmit minūtes, kad mēs uzkopjam. *Tīri, kad vien vari*, tas ir likums.”

Mans vienīgais likums ir rūpes par ādu. Saules aizsargkrēms ir mans vienpadsmitais bauslis.

Iespējams, jūs brīnīsieties: *kāds tam visam sakars ar UDHS?*

Nekāds. Un viss. Un jebkas. Viss vienlaikus.

UDHS ir nogurdinošs un uzmundrinošs, un, ja Dievs mani tādu radījis, tātad tā jābūt pareizi.

Kārteris pilnībā nesaprot, ko nozīmē dzīvot ar UDHS, bet viņš ir pirmais un vienīgais vīrietis manā dzīvē, kurš papūlējās to izprast.

Mūsu attiecību sākumā viņš daudz laika un enerģijas veltīja, lai pētītu UDHS, un tā ir vispatiesākā mīlestības izpausme, uz kādu vīrietis manis dēļ jebkad ir bijis spējīgs. Vairums cilvēku nopūšas, pabungo ar pirkstiem un saka, cik gan ārprātīgi kaitinoši ir būt ierautam manas dzīves nebeidzamajā grīstē. Kārteris griežas man līdzī. Kur lielākā daļa cilvēku redz nekontrolējamu būtni, Kārteris redz Degošo cilvēku¹. Protams, viņš nav apmierināts, taču nemēģina mani pārprogrammēt.

Kārteris ir riska kapitālists. *M13*, uzņēmums, ko viņš izveidoja kopā ar brāli Kortniju, specializējas biznesa “vienradžos” – tie ir uzņēmumi, kuru vērtība pārsniedz miljardu dolāru, piemēram, *Rothy's*, *Ring*, *Daily Harvest*. Kārteris ir vienradžu vārdotājs. Viņš ir sentimentāls un tālredzīgs, un viņam patīk būt bosam, taču viņš ir arī taktisks. Ja sēžam *11:11 Media* valdes sapulcē un runājam par līgumu, bet es aizrautīgi stāstu par labāku paņēmieni, kā veidot improvizētus *IG²* video, kā tos noformēt un pārdot patiesi izklaidējošā un pieejamā veidā un kā es tos varētu reklamēt, izmantojot savstarpējo reklāmu saturu, un kā būtu, ja profila attēls būtu mazs ūdrs vai slīņķis, vai ķengurs...

Kārteris pieliecas un iečukst man ausī: “Mīlā.”

Ne jau ļauni. Tikai lai atkal pievērstu mani galvenajam.

Pirms kāda laika mani rādīja dokumentālajā filmā “*The Disruptors*” (“Grāvēji”), kurā stāsta par neparastiem cilvēkiem ar UDHS, ieskaitot *will.i.am*, Džilianu Maiklzu, Džastinu Timberleiku, *JetBlue* un *Ikea* dibinātājus, Stīvu Madenu, Simonu Bailsu, Adamu Levinu, Teriju Bredšovu, astronautu Skotu Keliju, Čeningu Teitumu, – šo sarakstu varētu turpināt un turpināt. “*The Disruptors*” piedalās arī Dr. Halovels un citi psihologi un neirologi, kuri ir guvuši panākumus UDHS izpētē. Filmas vēstījums met izaicinājumu nepareiziem priekšstatiem un stigmām.

UDHS struktūra un funkcija ir atgriešanās atpakaļ laikā, kad cilvēkam, lai izdzīvotu, bija jābūt “sliktajam”, jāmeklē pārtika un

---

¹ Atsauce uz festivālu *Burning Man* Nevadas tuksnesī.

² Saīsinājums no *Instagram*.

jādzemdē. (Vizuāla norāde: Rakvela Velča leģendārajā alu sievietes lomā filmā “Miljons gadu pirms mūsu ēras”.) Pieres daiva – vieta, kas kontrolē impulsus, koncentrēšanos un kavēšanu, – ir mazāka, jo pirmatnējam sliktajam puisim bija jāreaģē instinktīvi, bez bailēm. Nervu ceļi nesavienojas vai neattīstās vienādā ātrumā, jo pirmatnējai sievietei bija svarīgi, lai viņai būtu labāki rezultāti ogu vākšanā un zobenzobu tīģeru nogalināšanā nekā romānu lasīšanā. Dopamīns un noradrenalīns – spēcīgi hormoni, kas regulē miegu un veicina saziņu starp smadzeņu šūnām, – izdalās lēnām, jo viņai bija jāatmostas pat pie mazākā zariņa nokrakšķēšanas.

Tāpat kā pieci procenti bērnu un divarpus procenti pieaugušo, arī es esmu pirmatnējā sieviete mūsdienu domātāju pasaulē – pasaulē, kas pieprasa paklausību un atbilstību. Pat ja mēs gribētu būt tie organizētie cilvēki, kādus vēlas redzēt mūsu mīļie, mēs to nespējam. Mums jāpieņem sevi tādus, kādi esam, vai arī jāmirst, mēģinot kļūt par kādu citu.

UDHS ir savi labumi – radošums, intuīcija, enerģija un spēja rast spožas idejas. Man labi padodas postījumu kontrole, jo pastāvīgi pazaudēju lietas, kavēju un nokaitinu cilvēkus. Varu pildīt vairākus uzdevumus vienlaikus, jo nespēju ilgstoši koncentrēties uz vienu lietu. Tā kā mana uzmanības noturība ir ierobežota, laiks man nav lineārs; UDHS smadzenes apstrādā pagātņi, tagadni un nākotni kā savstarpēji saistītu notikumu spirogrāfu, kā Zirnekļcilvēka superspēju sajūst visu, kas saistīts ar modi un tehnoloģijām.

Ir viegli sekot manai svētībai, jo mana svētība ir tas, kas mani tajā brīdī interesē. Manu smadzeņu ķīmija alkst pēc sajūtu devas. Skaņas, attēli, mīklas, māksla, kustība, pieredze – viss, kas izraisa adrenalīna vai endorfinu veidošanos, – tas viss UDHS smadzenēm ir tikpat vajadzīgs kā skābeklis.

Man ne tikai patīk jautrība. Man tā ir *nepieciešama*. Jautrība ir mana degviela.

UDHS galvenais trūkums ir tas, ka šāda uzvedība apkārtējos cilvēkus apgrūtina, pārsteidz vai sāpina, tāpēc jūs pastāvīgi kritizē un nosoda, un tas jums liek justies kā pēdējam mēslam. Cilvēkiem

ar UDHS ir izteiktākas pašnāvnieciskas tieksmes. Pretīgums pašam pret sevi un pašārstēšanās ir endēmiska. Ja pārējā pasaule apgalvo, ka esat pretīgs vai stulbs vai arī vienkārši nedomājat pareizi, mīlēt sevi nozīmē dumpoties, un tas ir skaisti, bet nogurdinoši – it īpaši bērībā. Ar šo iekšējo mazo, prasīgo bērnu dzīve kļūst par varenēm mīlestības – vai arī tā, kas tobrīd šķiet mīlestība, – meklējumiem.

Cik atceros, bērībā mani neārstēja – neviens nekad nepārbaudīja, vai man ir UDHS. Pat tad, ja jums ir visbrīnīšķīgākie un mīlošākie vecāki pasaulē (un man tādi ir), diagnoze ne vienmēr tiek noteikta agrīnā stadijā, it īpaši meitenēm, kam izdodas noslēpt simptomus. Tradicionāli UDHS ārstēšana ir koncentrēta uz nevēlamas uzvedības apspiešanu. 80. gados cilvēki tik tikko bija sākuši runāt par hiperaktivitāti vai atbilstību “spektram”.

Neviens nekad neteica: “Nomierinies, meiten. Intelekts izpaužas dažādos veidos.”

Tā vietā sprieda, ka esmu muļķīga, bērnišķīga, vieglprātīga, nepateicīga vai arī nespēju ne ar ko aizrauties. Un nekas no tā nebija taisnība. Man bija jābūt radošai un jācenšas iederēties, bet es jau no dabas esmu radoša un centīga, tāpēc darīju to katru dienu – cītīgi strādāju, cenšoties iederēties, līdz kļuva pietiekami stipra, lai pateiktu: *pie velna iederēšanos*, un tieši to jau no paša sākuma esmu nolēmusi iemācīt saviem bērniem, lai kāds arī būtu viņu neiroloģiskās attīstības profils.

Jau pieaugušā vecumā biju piesātināta ar medikamentiem. Kad man bija divdesmit gadu, ārsts izskaidroja, kas ar mani “nav kārtībā”, un izrakstīja *Adderall*. Manas un *Adderall* mīlestības un naida pilnās attiecības ilga divdesmit gadus, līdz mēs ar Kārteru sastapām Dr. Halovelu.

Viņš teica: “Kopš 1981. gada cenšos cilvēkiem ieskaidrot, ka šis stāvoklis, ja to pareizi izmanto, ir vērtība. To veido īpašības, kuras nav iespējams ne nopirkt, ne iemācīties. Mums dūšu papēžos iedzen stigma. Stigma un neziņa. Letāla kombinācija.”

Tas bija kā zibens spēriens – sajūta, ka kāds pasaka patiesību, ko visu laiku esi zinājis, bet nekad neesi dzirdējis par to runājam skaļi.

“Mūsu kriptonīts¹ ir garlaicība,” teica Dr. Halovels. “Ja nav stimulācijas, mēs to izraisām. Mēs paši sevi ārstējam, izmantojot adrenalīnu.”

UDHS var būt radošās enerģijas avots, bet šīs enerģijas ļaunais dvīnis ir postoša apmātība. Vēlaties adrenalīnu? Ejiet grūtāko ceļu! Iesaistieties katastrofālās attiecībās! Ir miljoniem veidu, kā sevi apčakarēt adrenalīna vārdā. Manai iztēlei nav robežu, bet uz tumšām vietām tā mani aizved tikpat viegli kā uz gaismu. Dr. Halovels to sauc par Dēmonu, čūsku, kas ieslīd it visā, sakot: ja ir slikti, tu esi to pelnījis, ja tas ir kaut kas labs, tas nav uz palikšanu. Protams, Dēmons ir melis, bet pamēģiniet to iestāstīt smadzenēm, kad tās alkst pēc lēruma kārtīgi saceptas trauksmes!

“Tava lielākā vērtība ir tavš lielākais ienaidnieks,” teica Dr. Halovels.

Un manas smadzenes noteica: *velns*.

“Parisa, saki, kā tev ar pašcieņu?”

“Man labi padodas izlikšanās,” es atbildēju.

Viņš paskaidroja: “Tā ir ierasta lieta cilvēkiem, kas dzīvo ar UDHS.”

Nevis “cilvēkiem, kas cieš no UDHS”. Nevis “cilvēkiem, kas slimo ar UDHS”.

Cilvēkiem, kas dzīvo ar UDHS.

Daži no mums ir atklājuši, ka UDHS ir mūsu superspējas. Es gribētu, lai *U* nozīmētu *uzbrūkošs*, es gribētu, lai *D* nozīmētu *dopings*, es gribētu, lai *H* nozīmētu *heroisks*, es gribētu, lai *S* nozīmētu *saprotams*, jā!

Es nelielos vai nežēlojos, tikai stāstu: tās ir manas smadzenes. Tām ir būtiska saistība ar to, kā izvērtiesies šī grāmata, jo man patīk gari teikumi – un domuzīmes. Un teikumu fragmenti. Droši vien, kamēr stāstīšu, es daudz mētašos uz visām pusēm.

Laika spirogrāfs. Viss ir saistīts.

Par dažiem jautājumiem esmu vairījusies runāt desmitiem gadu. Esmu mehānisms, kas izvairās no problēmām. Mācījos no

---

¹ Kriptonīts komiksos par Supermenu ir īpašs minerāls, kas atņem šim varonim spēku.

labākajiem: maniem vecākiem. Nikija teic, ka mamma un tētis ir “problēmu slēpšanas karalis un karaliene”.

Pastāv hierarhija, un šie ir mūsu ģimenes likumi.

- Ja par kaut ko nerunā, tātad tā nav problēma.
- Ja slēp, cik dziļi sāpināts par kaut ko jūties, tas nemaz nav noticis.
- Ja izliecies, ka neredzi, cik dziļi esi sāpinājis kādu citu, par to nav jāpārdzīvo.

Protams, tās ir muļķības, un vēl trakāk ir tas, ka *tas nav labs business*. Es nāku no izcilu uzņēmēju ģimenes. Kāpēc gan mums tik slikti veicas emocionālajā ekonomikā? Profesionālās un personiskās attiecības ir darījums. Dot un ņemt. Lai notiek kas notikdams! Jūs investējat, cerot uz labu atdevi. Bet vienmēr pastāv risks.

Es mīlu savu mammu un zinu, ka viņa mīl mani. Tomēr mēs viena otras dzīvi esam pārvērtušas par elli un par noteiktām tēmām spējam izspiest vien dažus vārdus. Viņai būs grūti lasīt šo grāmatu. Nejutīšos pārsteigta, ja viņa to noliks plauktā uz kādu brīdi. Vai arī uz visiem laikiem. Un tas nekas.

Es cenšos uzņemties atbildību par dažām saspringtām personiskām lietām, par kurām līdz šim nebiju spējīga runāt. Par to, ko esmu teikusi un darījusi. To, ko teica un nodarīja man. Ir grūti uzticēties kādam, un es nelabprāt dalos privātās pārdomās. Es ļoti sargāju savu ģimeni un zīmolu – biznesa sievieti, kas radās no balliņu meitenes, un balliņu meiteni, kas vēl aizvien dzīvo šajā biznesa sievietē, – tāpēc, domājot, ko daudzi par to teiks, mani pārņem bailes.

Bet ir pienācis laiks.

Ļoti daudzām jaunām sievietēm būtu jādzird šis stāsts. Es negribu, lai viņas mācītos no manām kļūdām; gribu, lai viņas beigtu sevi ienīst par pašu kļūdām. Gribu, lai viņas smietos un saprastu, ka viņām ir savs viedoklis un pašām savs intelekta zīmols, un, meitēn, *pie velna iederēšanos!*